

## Fill Your Own Cup 5786

### Fall Series – Session Ten – We Will Not Give in To Despair

#### **1) Reverend Dr. Martin Luther King, Jr. – Nobel Peace Prize Acceptance Speech - 1964**

I accept this award today with an abiding faith in America and an audacious faith in the future of mankind. I refuse to accept despair as the final response to the ambiguities of history. I refuse to accept the idea that the “isness” of man’s present nature makes him morally incapable of reaching up for the eternal “oughtness” that forever confronts him. I refuse to accept the idea that man is mere flotsam and jetsam in the river of life, unable to influence the unfolding events which surround him. I refuse to accept the view that mankind is so tragically bound to the starless midnight of racism and war that the bright daybreak of peace and brotherhood can never become a reality.

I refuse to accept the cynical notion that nation after nation must spiral down a militaristic stairway into the hell of thermonuclear destruction. I believe that unarmed truth and unconditional love will have the final word in reality. **This is why right temporarily defeated is stronger than evil triumphant.** I believe that even amid today’s mortar bursts and whining bullets, there is still hope for a brighter tomorrow. I believe that wounded justice, lying prostrate on the blood-flowing streets of our nations, can be lifted from this dust of shame to reign supreme among the children of men. I have the audacity to believe that peoples everywhere can have three meals a day for their bodies, education and culture for their minds, and dignity, equality and freedom for their spirits. I believe that what self-centered men have torn down men other-centered can build up. I still believe that one day mankind will bow before the altars of God and be crowned triumphant over war and bloodshed, and nonviolent redemptive good will proclaim the rule of the land. “And the lion and the lamb shall lie down together and every man shall sit under his own vine and fig tree and none shall be afraid.” I still believe that we *shall* overcome! This faith can give us courage to face the uncertainties of the future.

#### **2) Exodus 6:2-9**

God spoke to Moses and said to him, “I am God.

I appeared to Abraham, Isaac, and Jacob as El Shaddai, but I did not make Myself known to them by My name God.

I also established My covenant with them, to give them the land of Canaan, the land in which they lived as sojourners.

I have now heard the moaning of the Israelites because the Egyptians are holding them in bondage, and I have remembered My covenant.

Say, therefore, to the Israelite people: I am God. I will free you from the labors of the Egyptians and deliver you from their bondage. I will redeem you with an outstretched arm and through extraordinary chastisements.

And I will take you to be My people, and I will be your God. And you shall know that I, God, am your God who freed you from the labors of the Egyptians.

I will bring you into the land which I swore to give to Abraham, Isaac, and Jacob, and I will give it to you for a possession, I God.”

**But when Moses told this to the Israelites, they would not listen to Moses, due to kotzer ruach (shortness of breath/crushed spirits) by cruel bondage.**

**שמות ו:ב-ט**

וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים אֶל-מֹשֶׁה נִיְמָר אֶלְיוֹן אָנָי יְהוָה:  
 וְאֶרְאָ אֶל-אֶבְרָהָם אֶל-יַעֲקֹב וְאֶל-יַעֲקֹב בְּאֶל-  
 שְׂקִיעִי וְשְׂמִיעִי יְהוָה לֹא נִזְעַטְתִּי לְהַמָּם:  
 וְגַם הַקְּמָת אֶת-בְּרִיתִי אֶתְּמָמָת לְהַמָּם אֶת-אֶרְזָה:  
 גַּבְעָן אֶת-אֶרְזָה מְגַרְקָם אֲשֶׁר-רָדוּ בָּה:  
 וְגַם אָנָי שְׁמַעְתִּי אֶת-נְאָקֵת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל אֲשֶׁר  
 מְצָרִים מִעֲבָרִים אֶתְּמָמָת וְאֶזְרָר אֶת-בְּרִיתִי:  
 לְפָנֵי אֶמְרָר בְּנֵי-יִשְׂרָאֵל אָנָי יְהוָה וְהַזָּאתִי:  
 אֶתְּמָמָת מִמְּחֹת סְכָלָת מְצָלִים וְהַצְלָמִי אֶתְּמָמָת  
 מִעֲבָרִים וְגַלְעִי אֶתְּמָמָת בְּנָרוּעַ נְטִילָה וּבְשִׁפְטִים  
 גָּדְלִים:  
 וְלִקְחָתִי אֶתְּמָמָת לִי לְעַם וְהִנֵּיתִי לְהַמָּם לְאֶלְעָגִים  
 וַיַּדְעָם כִּי אָנָי יְהוָה אֱלֹהִים כְּמֹזְמִיא אֶתְּמָמָת  
 מִמְּחֹת סְכָלָת מְצָרִים:  
 וְהַבָּאִתִּי אֶתְּמָמָת אֶל-הָאָרֶץ אֲשֶׁר נִשְׁאָתִי אֶת-יִצְחָק  
 לְמַתָּת אָתָּה לְאֶבְרָהָם לְיַצְחָק וּלְיַעֲקֹב וּנְתָמִית אֶתְּמָמָת  
 לְהַמָּם מִזְרָחָה אָנָי יְהוָה:

**וַיֹּאמֶר מֹשֶׁה בָּנֵי אֶל-בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְלֹא שְׁמַעְנָה  
 אֶל-מֹשֶׁה מִלְאָכָר רֹוח וּמִעֲבָרָה קְשָׁה: {ב}**

## I. Physical Anguish

### 3) Rashi on Exodus 6:9

*They didn't listen to Moshe - they did not accept his words of comfort. Through shortness of breath – If one is in anguish his breath comes in short gasps and he cannot draw long breaths.*

רש"י על שמota ו'ט:

(א) ולא שמעו אל משה. לא קבלו מנוחה:  
 (ב) מקוצר רוח. כל מ' שהוא מצר, רוחו  
 ונשימתו קצורה, ואינו יכול להאריך בנשימות:

### 4) Dr. Avivah Gottlieb Zornberg, Moses; A Human Life, 1 Identities 7

Here, a chord is struck that will swell to epic proportions. In midrashic literature, the climate of *Mitzrayim* (Egypt) is one of *not knowing, not seeing, not hearing, not speaking*. Conceived in mystical terms, *Mitzrayim* is the site of *meitzarim*, straits, in which possibilities of memory, communication and understanding are narrowed. Here, even breathing becomes congested; the impact of slavery affects the life-rhythms of the sufferers (6:9). The Israelites are at first incapable of *hearing* the message of redemption, because of *kotzar ruach*—literally, shortness of breath (Ex. 6:9).

## II. Spiritual Anguish

### 5) Exodus Rabbah 6:5

*Moses spoke so to the children of Israel, but they did not heed Moses...*

It was difficult for them to forsake idol worship. So explains Ezekiel and says: "Each man, cast away the detestable objects of his eyes, and do not defile yourselves with the idols of Egypt" (Ezekiel 20:7). See what is written: "Each man did not cast away his detestable objects and they did not forsake the idols of Egypt" (Ezekiel 20:8).

שמות רבה ו'ה:

ונזכר משה כו אל בני ישראל ולא שמעו אל משה  
 וגוי, כי קשיה בעיניהם לפרש מעובות כוכבים,  
 וכן יחזקאל מפרש ואומר (יחזקאל כ, ז): איש  
 שקווצי עיניו השליכו ובגלויל מצרים אל תטמאו,  
 ראה מה כתיב (יחזקאל כ, ח): איש שקווצי עיניו  
 לא השליכו ואת גלויל מצרים לא עזבו

## III. Emotional Anguish

### 6) Or HaChaim on Exodus 6:9

*Because of the cruel bondage.* - The reason that the Torah writes: "and because of the cruel bondage," is that they suffered from *kotzer ruach* - impatience, quite independently of the effects of the bondage on their state of mind. They had become impatient at their fate when they pondered the additional workload Pharaoh had imposed upon them. A person who is in that frame of mind cannot even perform the labor he is normally capable of performing. This is why the Torah adds the words *Um'avodah Kasha* (hard labor). **The people had good reason for becoming impatient at their fate because when Moses had come he had given them hope that their liberation was close at hand. This had given them a new and broader perspective on life. Now, when Pharaoh had decreed additional hardships their minds could concentrate only on how to cope with the immediate and even worse situation.** The word *Um'avodah* (and from labor) may therefore be understood as something comparative, i.e. the even greater bondage than had been their lot prior to Moses' coming.

אור החיים על שמota ו'ט:ב-ג:

(ב) ומעובודה קשה. טעם אומרו ומעובודה  
 זה היגיד כי מלבד צער העבודה עוד היה  
 להם קוצר רוח, והטעם בראותם כמה  
 כבודה עליהם המלאכה קצורה נפשם מלבד  
 פרט צער העבודה, וגם מדרך האיש אשר  
 תקצר נפשו לא יוכל לעמוד כי יהלש  
 למיכאבו ורעים הם השרים אשר על כן  
 אמר ומעובודה כי קצורה רוחם וגם כבודה  
 בעובותם. (ג) עוד למה שנתבשו יישראל  
 בשורת הגאולה נתראב לבבם ותחי נפשם  
 ורוחם וכשחזרו לשובוד הגם שלא היו  
 משתעבדים אלא שיעור הרגיל ולמטה ממן  
 אף על פי כן תקצר רוח, והמשכיל  
 בטבעיות הרכבת האנושי ישכיל על דבר.  
 ומודיע עד הכתוב שגם הכבידו עולם  
 עליהם יותר מהרגיל והוא אומרו ומעובודה  
 וגו'.



## 10) Yakir's Commanding Officer, Ron, wrote this in his "Yoman Milchama – his war diary – day 46

The Departure from Shuja'iyya (20.12. 2023 - Wednesday)  
 It's 10:00 PM on Tuesday, Kirshner wakes up the platoon – the mission is canceled, the entire brigade is going home. Like regular soldiers and good home-seekers, by 10:30 PM we're already with our gear, ready to leave. Of course, as we know how life goes, after every departure gets delayed by half an hour, we start moving at 2:30 AM... The distance between us and home on the route is 5 km, but as we said, we are "paratroopers" and we don't settle for little, so we'll walk another 7 kilometers with all the gear on our backs...A real source of pride.

To say that after telling my friend about this the morale was high, I won't say. Add to that the understanding that our home time is going to blend with the entire brigade's rest time outside – and we reached the lowest point of motivation the team had seen since the beginning of the war.

We leave the checkpoint and begin walking quietly. Every time the brigade stops, everyone gets irritated, and the level of bitterness threatens to explode. Let's just say a lot of nice words were said about the brigade commander that night. We continue progressing quietly for what feels like hours of walking – stopping – walking, and everyone's mood just keeps deteriorating. Eventually, at 4:30 AM, we reach the border and realize we've covered less than half the distance. From this point, the team structure we were walking in breaks down, and everyone just walks alone at their own pace and in their own silence after the paratroopers, just wanting to reach the end and finish with it.

I'm walking alone in the dark, and slowly the sun rises, beginning a beautiful, colorful sunrise. Despite that, my eyes are fixed on the ground, and my morale is buried deep beneath it. Suddenly, I see someone walking beside me with a radio and a big smile on his face. I look at him and see Yakir looking into my eyes. Out of nowhere, he asks me: "Ron, where's the smile?" with a huge grin on his face. I smile, a real smile, and straighten my gaze towards one of the most beautiful sunrises I've ever seen. I take a deep breath, inhale the clean, cool air with the scent of the fields of the Gaza envelope.

In an instant, I feel filled with calm, and the last kilometers I had left are etched in my memory as an amazing experience.

Ron.

## יום מלחמה יומ 46

היציאה משלג'עיה (20.12, יומ רביעי)  
 השעה 22:00 של יומ שלישי, קירשנר מקפץ את הפלוגה - בוטלה המשימה, כל החטיבה יוצאת הביתה. כמו חילימ סדרים ולחוצי בית טובים, בשעה 22:30 אנחנו כבר על הצד מוכנים ליציאה. כמובן שגם שאנחנו מכירים את החווים, אחרי שככל עם היציאה נדחית בחצי שעה, התחלנו תנועה בשעה 2:30 היתרונות המרכזי בלהיות מצוות לחטיבת הצנחנים הסדרה הוא שאת ההליכה אתה עשו ברגל, אין טרמפים ואין איפה לשים את התיקים הכבדים חוץ מאשר על הגב. יתרון נוסף בצד זה הוא הגאווה שאם עושים משהו, עושים אותו עד הסוף! המרחק ביןנו לבין הארץ בהליכה על הציר הוא 5 ק"מ אבל כמו שאמרנו אנחנו "צנפים" ואנו לא מסתפקים במועט, ולכן אנחנו נלך עד 7 קילומטר עם כל הצד על הגב, בטור שטח הארץ. ממש גאווה גודלה. להגיד שאחרי שסיפרתי לחברה על זה המוראל היה גבוה, אני לא אגיד. נוסף לזה את הבנה שהזמן בית שלנו הולך להתערב עם הזמן מנוחה של כל החטיבה בחוץ - וקיבלנו את שפל המוטיבציה שהוצאות הגיא אליו מזמן תחילת המלחמה. יוצאים מהאיתור ומתחילה ללכת בשקט. כל עם שהחטיבה עוצרת כולם מטעבניהם ורמת המרמור מאיימת להתפוצץ. בואו נגיד שהרבה מילימ' יופות נאמרו על המח"ט באותו לילה, בעיקר מצד ליעם שלנו אבל גם מצד שאר הסדרים. ממשיכים להתקדם בשקט במשך זמן מה שהרגיש כמו שעות של הליכה - עזירה - היליכה והמצב רוח של כולם רק הולך ומתדרדר. בסופו של דבר בשעה 4:30 אנחנו מגיעים לאגובל ומבדינים שעברנו פחות מחצית המהדרך. מהנקודה הזאת המבנה הצעוני שבו הילכנו נשבר פשוט כל אחד הולך בלבד בקצב שלו ובשקט שלו אחרי הצנחנים, רק רצים להגיא לסופ' ולס'ים עם זה. אני הולך בלבד בחושך ולאט לאט עולה המשש מתחילה זריחה צבעונית מדהימה. למרות זאת העינים שלי נועצות באדמה והמוראל שלי נועז עמוק מתחתייה. פתאום אני רואה שמשהו הולך ליד' עט רדי' וחיוור גדול על הפנים. אני מסתכל עליו ורואה את קיר מסתכל לי לתוכ' העיניים. משומם מקום הוא שואל אותי: "רונ, איפה החווים?" עם חווים ענק מרוח לו על הפנים, אני מחייך, חווים אמיתי, ומ夷ישר מבט אל אחת הזריחות היכי יופות שראיתי בחווים. לוקח נשימה עמוקה וושאוף את האויר הנקוי והקריר עם הניחוח של השדות של העוטף. בביטחון אני מתמלא ברוגע והקילומטרים האחרונים שנשארו לי זכורים לי בטור חוויה מדהימה.

רונ